

ГОРАН ИБРАЈТЕР

У НЕКОМ НАРЕДНОМ ЖИВОТУ

I

У неком наредном животу
Бићу острво,
Сасвим мало острво,
У архипелагу маховине
На заталасаном мору
Бибер црепа.

Блажено зелен и мек,
У небо загледан,
Певаћу песму,
Песму без гласа,
Тиху,
Тишу од ћутања
Леденог свемира,
Песму одбеглу
Од свих збивања.

Распеван тако, а нечујан
Можда дотакнем вечност.

II

У неком наредном животу,
Надомак краја света
Где се руже ветрова роје
Саградићу кулу.

Кулу какву свет
Још видео није.
Птицама да се гнезде
И ветровима да се вију.

Темеље нећу копати.
На голој ледини нек стоји.
И у зидове камен и циглу
Слагати нећу.
Од невидимке грађе зидаћу
А небо ће је кровити.
Без виска и либеле
Дићи ћу је,
Без жуља на длану,
Без капи зноја.

Ту у кули без врата и прозора
Примаћу госте.
Дању ћемо уз горку кафу
Упредати облаке,
А у тишини ноћи, докони,
Нек сричу моје снове.

Кад их испратим,
Сам ћу се прећу плести
И сам снове чешљати,
Заточеник сопствене грађевине,
Куле залудности.

III

У неком наредном животу
Бићу гнездо.
Не од плетива углађеног.
Бићу гнездо тршаво,
Од грања грубог склепано.

У свом оку, у зеници,
Грејаћу јаје пегаво,
Док се не истићи,
До првог лепета
И дрхтавог лета.

Кад вис заведе чедо
И голема плавет,
У рашље заглављен,
Сузу кријући, махнућу кратко
Па стрпљив и сетан
Чекати нове пролећне пеге.

IV

У неком наредном животу
Бићу Нико и Ништа.
Притајен под кором дрвета
У тмини цвроточине,
Ил' скривен иза хоризонта
У башти процвалог стења,
Уживаћу у свом небивању.

Неће ме се тицати
Који је лист
С јесени, последњи
Са уморне гране пао,
Шта штене сања
У недру керуше згрчено
Док му на њушци
Трепери млечна кап.

И нећу бринути бригу
Сагрешење шта је,
Ни ко ће први камен бацити.

Скривен, притајен,
Нико и Ништа. Ја.

V

Ако ми други живот
Буде дат,
Да ли ћу то
Још увек бити ја?
И како?
Преображен у обличје
Можда тесно, неудобно,

Огрнут рухом
Из непознатог ормара.
Ко ће га знати?

Да ли ће у памћењу цветати
Миристи пређашњег детињства,
И жигати ме садашњи ожиљци?
Кад осванем, чији ће ме лик
У огледалу затећи,
На које ћу се име одазивати?
А опет,
Ко ће га знати?

На крају крајева,
Шта ће ми живот нови,
Шта ће ми стазе неутабане,
Кад кадар нисам био
Овде и сада.
Уосталом,
Ко ће га знати?